

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 218/2023-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **RECLAIM, a. s.**, Staromestská 3, Bratislava, IČO 46 076 760, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Babčanikom, Oravská ulica 1348/8, Miloslavov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 7 CoE 56/2022-83 z 28. novembra 2022, za účasti [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], ako zúčastnených osôb, takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 7 CoE 56/2022-83 z 28. novembra 2022 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 7 CoE 56/2022-83 z 28. novembra 2022 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Prešove **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **409,57 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou, prijatou ústavným súdom uznesením č. k. I. ÚS 218/2023 z 5. apríla 2023 na ďalšie konanie, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania vo výške 409,57 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje ako oprávnená v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Kežmarok (ďalej len „okresný súd“), v ktorom od povinných vymáhala svoju pohľadávku judikovanú zmenkovým platobným rozkazom. Sťažovateľka v priebehu konania v súlade s novelou č. 438/2015 Exekučného poriadku a § 243f Exekučného poriadku doplnila svoj návrh o všetky rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Okresný súd uznesením č. k. 2 Er 950/2011-59 z 24. marca 2022 zastavil exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 (s poukazom na § 243 ods. 4 Exekučného poriadku, pozn.), keď konštatoval, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a v základnom konaní nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, ktorými sa v rámci odôvodnenia konkrétne zaoberal.

3. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom s poukazom na relevantnú právnu úpravu (Exekučný poriadok, smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách), ako aj s poukazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a recentnú judikatúru ústavného súdu (nález č. k. II. ÚS 299/2019 z 20. septembra 2020 a nález sp. zn. II. ÚS 320/2021 z 9. septembra 2021) argumentovala, že pokiaľ okresný súd vyhodnotil niektoré dojednania zmluvy ako neprijateľné, bolo jeho povinnosťou zastaviť exekúciu len čo sa týka tejto časti, a nie v celom rozsahu.

4. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho ako vecne správne potvrdil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil s dôvodmi súdu prvej inštancie. Zároveň konštatoval, že exekučný súd nemá možnosť preskúmať či vymáhaný nárok bol priznaný na základe uplatnenia neprijateľných zmluvných podmienok alebo v rozpore so zákonom alebo s dobrými mravmi, pretože nemôže byť jeho úlohou v rámci exekučného konania nahrádzať základné konanie. Ďalej krajský súd uviedol, že *„Smernica Rady č. 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru nezakazuje používanie zmienek v spotrebiteľských zmluvách, ale zo znenia Čl. 10 jednoznačne vyplýva, že členské štáty môžu povoliť ich používanie v spotrebiteľských zmluvách iba vtedy, ak zároveň zabezpečia vhodnú ochranu spotrebiteľa v takýchto situáciách...“*

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s podstatnými vecnými argumentmi uvedenými v jej opravnom prostriedku. V tejto súvislosti tvrdí, že krajský súd nereflektoval na ňou namietanú konkrétnu judikatúru najvyššieho súdu, v zmysle ktorej v prípade zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku musí exekučný súd vyhodnotiť, v akej miere je uplatnený nárok zo zmenky primeraný a (len) nad tento rámec vymoženie nároku nepripustiť. Ak teda exekučný súd zistil, že došlo k uplatneniu

neprijateľnej podmienky v rámci uplatnenia nárokov zo zmenky, tak mal podľa prezentovaného názoru sťažovateľky zastaviť exekúciu len v tej časti uplatneného nároku, v ktorej došlo k navýšeniu nároku v dôsledku uplatnenia takejto neprijateľnej podmienky, teda mal exekúciu zastaviť len v časti, a nie v celku. Je nevyhnutné, aby sudy vykladali a aplikovali právne normy vo vzájomných súvislostiach, a nie izolovane, a teda exekučný súd nemôže ignorovať § 57 ods. 3 Exekučného poriadku, ktorý je potrebné aplikovať pri každom dôvode zastavenia exekúcie. Napriek skutočnosti, že v podanom odvolaní poukazovala na viaceré rozhodnutia vyšších súdnych autorít a argumentovala nimi, krajský súd ich nijako nezohľadnil a nevyporiadal sa s nimi. Ignorovaním zákonnej povinnosti v zmysle § 387 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odvolací súd porušil jej označené práva, konkrétne právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

6. Krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti zotrval na správnosti záverov uvedených v napadnutom uznesení a vyjadril nesúhlas s názorom sťažovateľky o porušení jej práv. Tvrdil, že exekučný súd nemá v zmysle formulácie § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku možnosť preskúmať, či vymáhaný nárok bol priznaný na základe uplatnenia neprijateľných zmluvných podmienok alebo v rozpore so zákonom alebo v rozpore s dobrými mravmi, pretože nemôže byť úlohou exekučného súdu v rámci exekučného konania nahrádzať základné konanie. Exekučný súd podľa § 243f ods. 6 Exekučného poriadku dostatočne preskúmal na základe listín predložených oprávneným, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie, a keďže zistil, že domnienka podľa § 243f ods. 4 Exekučného poriadku nebola vyvrátená, správne postupoval, ak exekúciu zastavil. Súčasne zopakoval svoju argumentáciu z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

7. Zúčastnené osoby – [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako povinní vystupujúci v exekučnom konaní, sa k doručenej ústavnej sťažnosti nevyjadrili.

III.3. Replika sťažovateľky:

8. Sťažovateľka vo svojej replike zopakovala kľúčové námietky jej ústavnej sťažnosti a podotkla, že krajský súd neprejavil snahu ani o dodatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, keďže sa k nim žiadnym spôsobom nevyjadril. Smernica, na ktorej aplikácii je postavené právne posúdenie napádaného rozhodnutia a z ktorej aplikácie vychádza aj predseda senátu vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti, sa v zmysle negatívneho vymedzenia vecnej pôsobnosti smernice, obsiahnutej v článku 2 ods. 1 písm. a) smernice, nevzťahuje na dotknutú zmluvu, ktorá bola základom vlastného právneho vzťahu medzi sťažovateľkou ako oprávnenou a povinnými v predmetnej veci. A nevzťahuje sa na ňu ani zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej

inšpekciu v znení účinnom do 30. júna 2006. Krajský súd tak očividne arbitrárne nerozlišuje právne pojmy „spotrebiteľská zmluva“ a „spotrebiteľský úver“ a s tým spojené právne dôsledky, na základe čoho potom aplikoval na dotknutú vec absolútne nesprávnu právnu normu, ktorú aplikovať nemal a nemohol.

9. Sťažovateľka vyjadrila nesúhlas s tvrdením krajského súdu o tom, že „nemôže byť úlohou exekučného súdu v rámci exekučného konania nahrádzať základné konanie“ a že zásadne nie je možné v rámci exekučného konania pristupovať k hmotnoprávnemu prieskumu exekučného konania. Poukazuje na to, že zákonodarca práve v rámci zvýšenia ochrany spotrebiteľa podľa európskeho štandardu zakomponoval novelou č. 438/2015 Z. z. do Exekučného poriadku jedinú výnimku z uvedeného pravidla aplikovateľnú v prípade, ak exekučný titul bol vydaný voči fyzickej osobe na základe zmenky. V tomto jedinom prípade bola zo strany zákonodarcu exekučným súdom zverená právomoc hmotnoprávne preskúmať exekučné tituly. Prejavom uvedenej právomoci bolo práve rozhodnutie okresného súdu v tejto veci. Uvedený nesprávny výklad odvolacieho súdu je navyše v priamom rozpore s ustálenou judikatúrou ústavného súdu a najvyššieho súdu, na ktorú poukazovala sťažovateľka už vo svojom odvolaní a ktorou sa odvolací súd odmietol vo svojom rozhodnutí akokoľvek zaoberať.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

11. Ťažiskom ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv, ktoré sťažovateľka vníma skrz nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu potvrdzujúceho rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie.

12. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto preskúmava len to, či orgán verejnej moci ten-ktorý zákon nevyložil spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08).

13. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. Všeobecný súd by teda mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v civilnom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

15. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Z týchto hľadísk preto posudzoval ústavný súd aj sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajského súdu.

16. Pre komplexné pochopenie procesných súvislostí je potrebné uviesť, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s aplikáciou relevantných ustanovení Exekučného poriadku a existenciou neprijateľných zmluvných podmienok. Na odôvodnenie výroku svojho rozhodnutia, ktorým zastavil exekúciu, uviedol, že zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 15. novembra 2005 v čl. II stanovovala poplatok za spracovanie medziúveru v sume 99,58 eur, poplatok za vydanie biankozmenky vo výške 16,59 eur a poplatok za vedenie úverového účtu podľa platného sadzobníka. Pri hodnotení citovaných zmluvných dojednaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ ide o poplatok za spracovanie medziúveru, nie je zrejماً jeho funkcia, a teda ide o neurčité a nezrozumiteľné dojednanie. Pokiaľ ide o poplatok za vedenie účtu, súd prvej inštancie ho považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že ide o spoplatňovanie úkonov a služieb dodávateľa, ktorými sa spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie. K obdobnému záveru dospel súd prvej inštancie aj vo vzťahu k poplatku za vystavenie biankozmenky, pričom jej vystavením neposkytol veriteľ dlžníkovi žiadnu službu, práve naopak, vystavením biankozmenky poskytol dlžník veriteľovi zabezpečenie jeho pohľadávky zo zmluvy, a veriteľ mu za to ešte určil poplatok. Sumarizujúc uvedené, súd prvej inštancie považoval tieto zmluvné dojednania za neprijateľné podmienky (bližšie pozri body 24 a 25 uznesenia súdu prvej inštancie, pozn.), preto, aplikujúc § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, exekúciu zastavil.

17. Exekučný súd teda najskôr skúmal, či spotrebiteľská zmluva obsahuje nejaké neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré súd v základnom konaní neprihliadol, tak ako to predpokladá § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Nadväzne konštatoval, že spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré (podľa obsahu spisu a predložených listinných dôkazov) zmenkový súd vôbec neskúmal, a keďže na ne nebolo v základnom konaní prihliadnuté, vzhliadol danosť dôvodu na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku.

18. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie uviedla zásadné argumenty, s ktorými sa krajský súd nevysporiadal v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia, hoci v zmysle § 387 ods. 3 CSP mal tak urobiť. Sťažovateľka v odvolaní poukazovala na to, že exekučný súd nemal zastaviť exekúciu v celom rozsahu, ale len v časti uplatneného nároku, v ktorej došlo k navýšeniu nároku v dôsledku uplatnenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Podľa jej názoru mal okresný súd v danej veci aplikovať i § 57 ods. 3 Exekučného poriadku, ktorý je potrebné zohľadniť pri každom dôvode zastavenia exekúcie.

19. Ako už bolo uvedené, krajský súd odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne, keď sa stotožnil s jeho záverom, že v súdnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul – zmenkový platobný rozkaz, sa uplatňoval nárok zo zmenky, vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky. Súčasne však dodal, že exekučný súd nemá možnosť preskúmať, či vymáhaný nárok bol priznaný na základe uplatnenia neprijateľných zmluvných podmienok, pretože nemôže byť úlohou exekučného súdu v rámci exekučného konania nahrádzať základné konanie. Podľa jeho názoru exekučný súd overuje iba to, či v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, bolo alebo nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky. Tiež konštatoval, že opak sa zo žiadneho dôkazu nepreukázal, a teda pre tento prípad zákon ustanovuje domnienku (prezumpciu), podľa ktorej platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku (§ 243f ods. 4).

20. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k neprípustnému zásahu do označených práv sťažovateľky. Krajský súd síce postupoval podľa § 387 ods. 2 CSP, avšak vôbec nereagoval na vecnú a právnu argumentáciu sťažovateľky uvedenú v jej odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP). Táto potreba reagovať vyplynula už len z procesnej situácie, keď súd prvej inštancie o zastavení exekúcie rozhodol bez toho, aby sa k zamýšľanému právnomu posúdeniu o neprijateľnosti zmluvných podmienok sťažovateľka mohla vyjadriť a poskytnúť svoje právne argumenty. Sťažovateľka sa totiž o neprijateľnosti zmluvných podmienok dozvedela z rozhodnutia súdu prvej inštancie a až v odvolaní mohla prvýkrát uplatniť svoje argumenty. Navyše, konštatovanie krajského súdu o tom, že nemá možnosť preskúmať, či vymáhaný nárok bol priznaný na základe uplatnenia neprijateľných zmluvných podmienok, pretože nemôže nahrádzať základné konanie v situácii, ak okresný súd takýto prieskum s poukazom na relevantnú právnu úpravu a jej účel vykonal, a na základe toho dospel k záveru o zastavení exekúcie, možno v opísaných procesných súvislostiach považovať za nelogické a zmätočné.

Kľúčovou odvolacou námietkou sťažovateľky však bolo, že ak vo veci konajúci súd aj dospel k záveru o neprijateľnosti ním uvádzaných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktoré sú kvantifikovateľné, nebol žiaden zákonný dôvod zastaviť exekúciu ako celok. Sťažovateľka na podporu svojho právneho názoru poukazovala na rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 3 Oboer 10/2017, sp. zn. 2 ECdo 8/2017), ktorý v súvislosti s aplikáciou § 57 ods. 1 písm. m) v spojení s § 243f ods. 4 Exekučného poriadku uviedol, že *„povinnosťou súdu v exekučnom konaní je vyhodnotiť, v akej miere je uplatnený nárok zo zmenky primeraný a nad tento rámec vymoženie nároku nepripustiť“*. Argumentovala i nálezom ústavného súdu č. k II. ÚS 299/2019 z 20. februára 2020, podľa ktorého dané ustanovenie *„nie je možné vykladať mechanicky tak, že pokiaľ vo veci konajúci súd identifikoval neprijateľnú podmienku, tak automaticky zastaví exekúciu v celom rozsahu, pretože pokiaľ neprijateľnú podmienku je možné kvantifikovať, t. j. oddeliť od ostatných nárokov zo zmenky, uplatňovaných na základe exekučného titulu v exekúcii, je potrebné v záujme spravodlivého posúdenia veci nepripustiť exekúciu len tej časti nároku uplatneného zo zmenky, ktorá má svoj pôvod (základ) v neprijateľnej zmluvnej podmienke. Typicky tomu tak bude pri zmluvných podmienkach, ktoré zakladajú povinnosť platiť určitý poplatok, úrok, sankciu a pod.“*. Krajský súd sa však v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia nijakým spôsobom

nevysporiadal s právnymi názormi vyšších súdnych autorít, ktoré boli podľa názoru ústavného súdu aplikovateľné aj vo veci sťažovateľky. V tejto súvislosti ústavný súd v podrobnostiach poukazuje na už citovaný nález č. k. II. ÚS 299/2019 z 20. februára 2020, ako aj na nález č. k. II. ÚS 320/2021 z 9. septembra 2021, v ktorých sa podrobnejšie zaoberal výkladom § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku s ohľadom na jeho účel a zmysel.

21. Keďže za opísaných procesných okolností krajský súd mal povinnosť sa argumentačne vysporiadať s námietkami sťažovateľky vznesenými v jej odvolaní, krajský súd zlyhal, ak na ne nereagoval, čím nepochybne došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktoré zahŕňa v sebe aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ústavný súd dáva pritom do pozornosti krajského súdu, že ak v konaní pred súdom účastník (sporová strana) predloží argumentáciu založenú na právnom názore ústavného súdu, je povinnosťou všeobecného súdu sa s takýto argumentom vypořiadat' v odôvodnení rozhodnutia.

22. Ústavný súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky (bod 1 výroku nálezu). V nadväznosti na tento záver napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

23. V ďalšom postupe je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V.

Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) za tri úkony právnej služby v ňou požadovanej sume 409,57 eur (bod 3 výroku nálezu). Sťažovateľka určila základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty, ktorou bola výška vymáhanej pohľadávky, a teda vychádzala z názoru, že predmet konania je možné oceniť peniazmi. Ústavný súd je však toho názoru, že predmetom konania pred ústavným súdom je namietané základné právo či sloboda (a nie výška vymáhanej pohľadávky v exekučnom konaní), a teda predmet konania nie je možné oceniť v peniazoch. Preto pri výpočte trov konania vychádzal z toho, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu [§ 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)], a nadväzne aplikoval aj § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu, replika) je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 12,52 eur. K tomu bola pripočítaná daň z pridanej hodnoty, ktorej platcom je právny zástupca sťažovateľky. Keďže sťažovateľka žiadala na trovách konania menej, než by jej v zmysle vyhlášky patrilo, ústavný súd, viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde), jej priznal náhradu trov konania v ňou požadovanej výške.

25. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 8. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu